

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. március 8.
(vasárnap)**

Takaró János

HOL VAN A KINCSED?

Énekek: 155., 25., 175., 464.

Lekció: Máté 13,44-46

Alapige: Máté 6,19-21

Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol a moly és a rozsdá megemészti, és ahol a tolvajok és kiássák és ellopják, hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a moly sem a rozsdá nem emészti meg, és ahol tolvajok sem ássák ki, és nem lopják el. Mert ahol a kincsed ott lesz a szíved is.

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk! Hálát adunk a te bűnbocsátó kegyelmedért. Hálát adunk érte, hogy felemelsz minket a porból egészen színed elé. Áldunk és magasztalunk, mert kegyelmes és szerető Isten vagy, aki nem akard a bűnös ember halálát, hanem, hogy megtérjen és éljen. Áldunk és magasztalunk a rajtunk megújuló kegyelmedért.

Könyörgünk azért, hogy taníts minket a mai napon is a te kijelentett igédből a te Szentlelked által. Világosítsd a mi elménket, tisztogasd a mi hitünket, hogy a dicsőségedre élhessünk. Köszönjük, hogy tudhatjuk: hogy a te igéd élő és ható s nem tér vissza hozzád dolgavégezetlenül. Könyörgünk, munkálkodj bennünk! Hallgasd meg imádságunkat az Úr Jézus Krisztus nevében.

Ámen.

Igehirdetés

Már Kálvin, a híres genfi reformátor rámutatott egy nagyon fontos összefüggésre az Institutio kezdetén, hogy az önismeret és az Istenismeret összefügg, sőt kéz a kézben járnak. Eszerint önmagunk igazi megismeréséhez szükségünk van Istenismeretre és fordítva, Isten igazi megismeréséhez szükségünk van önismeretre.

HOL VAN A KINCSED?

Már talán érezzük is bajt. Ha a kettő függ egymástól, akkor hogyan juthatnánk el bármelyikre? Erre a válasz kettős.

Először az, hogy minden ember rendelkezik valamiféle torzított önismerettel, amit megpróbálunk abból levezetni, hogy mások hogyan reagálnak ránk, vagy mi a véleményük rólunk. Esetleg különböző önismereti tréningeken veszünk részt, ahol megpróbálunk rájönni erényeinkre, hibáinkra, fogyatkozásainkra. Az ember valamilyen önismeretre szert tesz, ahogy éli az életét. És valamilyen Istenismeretre is.

A legtöbb ember gondol valamit Istenről. Legfeljebb azt, hogy valami energia, vagy nem feltétlenül személyes Isten. Általában még az ateisták is gondolnak valamit Istenről, azért utasítják el a létét. Tehát eleve van valamiféle hibás önismeretünk és Istenismeretünk is.

Másodszor: Az embernek szüksége van bizonyos önismeretre ahhoz, hogy megértse, hogy nagyon nagy szüksége van arra, hogy megismerje Istent.

Az ember egy ponton, ha megismeri magát, akkor rájön arra, hogy a szíve nem olyan, mint szeretné. Nem olyan, mint az az ideál, amely előtte megképzett. Nem olyan, mint amit gondol a jóról, a szépről, a tisztáról. Az ember megtapasztalja azt, hogy építeni szeretne és árt. Megtapasztalja, hogy szeretni szeretne, de ehelyett megbánt valakit. Az ember megtapasztalja, hogy a szív nem olyan, mint amilyennek gondolta.

Fontos, hogy meglássuk, hogy nem a Biblia teszi ilyenné az embert. Az Isten kijelentése megmutatja, hogy milyen az emberi szív, de nem az teszi ilyenné.

Sokan azt mondják, hogy az a baj a keresztyénekkal, hogy mi állandóan arról beszélünk, hogy az ember bűnös, hogy rossz, hogy valami baja van, hogy nem stimmelnek vele a dolgok. De nem a Biblia és nem az, hogy a keresztyének beszélnek erről teszi ilyenné az ember szívét. Az emberi szív ilyen és, hogy ezt könnyebben belássuk elég, ha kicsit körülnézünk a világban, hogy mire képes az ember.

Ha megnézzük azt, hogy milyen konfliktusok vannak jelenleg is Ukrajnában. Ha megnézzük a hatalmi harcokat és játékokat, amely emberi életet követel, amiben emberek mennek tönkre, akkor rájövünk, hogy az ember szinte bármire képes. Ha a történelem egészét nézzük, visszanézünk háborúkra, kommunizmusra, akkor is megláthatjuk azt, hogy ami ideológiailag esetleg jónak indult, abból tragédia lett. Látjuk azt, hogy az emberi szív nem jó. A humánumba vetett hit, hogy majd nevelés által jóvá lesz az ember nem működik. Soha nem is működött.

De a legtisztább, legvalóságosabb tükröt nem a történelem, nem is a saját élményeink tartják elénk, hanem az Isten igéje. Amikor Isten beszél az emberről, az emberi szívről, az a legtisztább tükör, amibe belenézhetünk.

Nézzünk is bele! És, ha amit ott látunk az elkeserítő, elszomorító, elgondolkodtató, akkor jó úton járunk. Mert az ember akkor kezdi keresni az Istent, amikor rájön, hogy a saját szívével, a saját életével, saját magával baj van. Akkor kezdi igazán keresni Őt.

Tehát a ma megvizsgáljuk: mi van a szívünkbe. Mint ahogyan a röntgensugár átvilágítja az embert, hogy megmutassa, hol van kóros elváltozás, úgy álljunk alá ma mi is az Isten igéjének, hogy átvilágítson minket és megmutassa a szívünk állapotát.

Most ne másoknak hallgassuk az ígét, hanem magunknak. Mi van a mi szívünkben? Mit rejt a mi szívünk? A mai napon három pontban fogjuk megvizsgálni az ígénket:

1. milyen kincsei vannak az emberi szívnek?
2. hogyan kötődik a szív a kincseihez?
3. hogyan gyűjthetünk mennyei kincset?

Lássuk az elsőt: milyen kincsei vannak a mi szívünknek?

Az egyszerű iskolás válasz az lenne a felolvasott íge alapján, hogy lehet földi kincse meg mennyei kincse, ez a két fajta van. Nézzük, hogy mit mond az íge a földi kincsről!

Azt mondja először is, hogy ez olyan típusú, amelyet a moly megrághat, a rozsdá elemészthet vagy a tolvajok kiáshatják és ellophatják. És akkor itt meg is nyugszunk, mert valami olyanról lesz szó, ami rám nem vonatkozik. Az ember érezheti úgy, hogy már nincs is érintve ebben.

Mivel manapság nem félünk attól, hogy a moly vagy a rozsdá ártana, attól inkább, hogy lopnak, de megfogadjuk Jézus tanácsát: nem leszünk pénzt és vagyont halmozó emberek, nem ez lesz az életünk orientációja.

Helyette gyűjtünk mennyei kincseket. Sőt legtöbben, akik hívóként ülnek itt, már azt is mondják: mi már mennyei kincsgyűjtők vagyunk amúgy is, úgyhogy ámen és boldogan mehetünk haza.

Szeretném, ha ehelyett nekifutnánk még egyszer ennek az ígének és nem így néznénk meg, hanem különös tekintettel lennénk arra a versre, amely a kulcsa ennek az egész igeszakasznak. „Ahol a te kincsed ott lesz a szíved is.”

Vagyis Jézus igazából a szívről beszél. Nem a vagyonról, hanem a szívről. Arról beszél, ha valaki földi kincseket gyűjt, akkor annak a szíve is földi dolgokhoz fog ragaszkodni. A szívről tanít az Úr Jézus Krisztus és nagyon fontos, hogy megértsük, hogy mit tanít róla.

Ezért nézzünk egy kicsit máshogy a kincsről! Valóban igaz az, hogy a pénz is lehet az ember szívének kincse, de lehet sok minden más is. Mit tudunk meg erről a kincsről? Két dolgot: az egyik az, hogy elveszíthető, a másik pedig, hogy a szív hozzáköti magát.

Nézzük meg azt, hogy mi az, amihez a szív hozzá szokta kötni magát! Olyan dologra kell itt gondolnunk, ami hasznos, fontos, jó. Olyanra, amiben a szív reménykedik, amiben örömet leli, amiben boldogságot, békességet és biztonságot remél. Ezek a kincseink. Ezekről érezzük gazdagnak magunkat. Ezek a szív kincsei!

A legkiábrándítóbb igazság az, hogy az emberi szívet az Istentől nem a rossz dolgok választják igazán el, hanem a jó dolgok. Az az elgondolkodtató igazság, hogy az ember szívet az Istentől a földi kincsek tartják távol.

Mert amíg ilyen kincseket gyűjtünk, amíg ezekből merítjük a boldogságunkat, a biztonságunkat, a békességünket, az önértékelésünket, addig nincs szükségünk az Istenre. Nem értjük, hogy miért volna szükségünk rá. Hiszen boldogok vagyunk, hiszen jó az élet így.

HOL VAN A KINCSED?

Ezek a kincseink a legnagyobb útonállóinak, hogy az Istent igazán szeressük. Hogy igazán Őt lássuk nagyoknak és értékesnek! Tehát nem az élet rossz dolgai, hanem az élet jó dolgai azok, amelyek igazán távol tartanak minket Istentől!

Jeremiás próféta így ír a szívről: „csalárdabb a szív mindennél.” Olyan igaz beszéd ez! Az ember szíve képes leginkább becsapni önmagát. Áltatja magát hamis biztonsággal, hamis önértékeléssel, hamis boldogsággal. Vizsgáljuk meg ezeket a földi kincseinket! Mik vannak nekünk?

Először földi kincs lehet személy. Lehet a párom, lehet a házastársam, a jegyesem. Ő az én kincsem, mindennél fontosabb nekem, mindent hajlandó vagyok megtenni érte. Vele akarom tölteni az időmet, körülötte forognak a gondolataim és az ő boldogságától függ az én boldogságom.

Házastársak nagyon sokszor kimondva vagy kimondatlanul, de elvárják egymástól, hogy a másik legyen, aki minden hibája ellenére elfogadja.

Az a baj, hogy az emberi szeretet pont erre nem képes. Nem képes elfedezni minden hibát. Megjelennek a repedések és a másik ember lesz pont a boldogtalanságom forrása, mert visszatükrözi az összes hibámat. Mert nem tudja elfogadni, hogy olyan vagyok, amilyen vagyok.

Van, amikor a gyermek ez a kincs. Ő apuci és anyuci szeme fénye, a mi boldogságunk. Minden időt, erőt, pénzt ráfordítunk arra, hogy neveltessük, hogy a legjobb iskolába járjon, hogy megkapja, amire vágyik, hogy a szíve minden kívánsága teljesüljön, mert a gyermek a kincse a családnak.

Mi van mögötte? Ha a gyermek olyan, mint amilyennek mi vágytuk, ha ő megéli azt, amit mi nem tudtunk, ha jól tanul, ha erkölcsös lesz, ha büszkének lehet lenni rá, akkor jó szülők vagyunk. Az ember önértékelése hozzákötődik a gyerekének a teljesítményéhez. Ha ő jó, akkor mi is jó szülők vagyunk. Ha büszkék lehetünk rá, akkor jó szülők vagyunk. De mi van, ha nem?

Aztán lehet kincse az embernek egy tulajdonsága, egy erénye is. Vannak olyan emberek, akik elképesztően büszkék arra, hogy nagyon okosak. Hogy sok van a fejükben, hogy diplomájuk, hogy doktorijuk van, hogy intelligensebbek sokaknál.

Ebből építkezik az önértékelésük: Én értékes ember vagyok, mert sokat tudok. Sok embernél sokkal értékesebb vagyok, mert sokkal többet tudok. Minden vitában lehet enyém az utolsó szó, mert lebrillírozom és érvelem a másik embert. Az értékem az intelligenciám és ezen fogok mérni másokat is. Ez az én kincsem. Ettől vagyok kibékülve magammal.

Lehet sport, zene. Egészen az identitását alkotja az élsportolónak a sport. Minden időt, erőt odaszán, hogy jobb legyen, hogy képezze magát, hogy tovább jusson egyről a kettőre, egyre nagyobb kihívásokkal akar szembenézni és azokat teljesíteni, de elég egy sérülés...

Természetesen lehet a pénz is. Az mindenre jó, a pénz boldogít. Biztosíthatom vele a családomat, nem kell aggódnom a holnapért, meg tudom venni, amit megkívánok, gondoskodhatom a szülőkről, a gyerekekről. Pénzre szükség van! Kell!

De aztán az ember szíve odaköti magát a pénzhez is és mindent azért fog tenni, hogy pénz mindig legyen, hiszen az oldja meg a gondjaimat. Mi történik, ha elveszítem az állásomat?

Az a baj ezekkel a kincsekkel: hogy a földi kincs veszendő kincs. Nincs semmi garancia rá, hogy megmarad. Nem tudjuk garantálni gyermekeink épségét, nem tudjuk garantálni a házastárs épségét, a kapcsolat épségét sem. Semmit sem tudunk garantálni.

Az emberi kincsek mülékony kincsek. Jézus ezért figyelmezteti az embert: vigyázz, mert ha a szívedet hozzákötöd a földi kincsekhez, akkor mi lesz veled utána. Mi lesz, ha elveszíted azokat?

Mert végül mindenkinek meg kell állnia Jézus előtt, és nála kerül majd minden mérlegre. Van ennek az ígének egy ilyen mennyei aspektusa is. Mit értek kincseink, amiket gyűjtöttünk? Az Úr előtt akkor ki fog derülni, ha a földön nem derülne ki, hogy a földi kincs a mennyhez nem kapcsolható. Azok a kincsek a mennyország gazdagságához képest nem jelentenek semmit. Milyen kincseket gyűjtesz? Gondold végig!

A második pont az: hogyan kötődik a szív a kincseihez?

Az első, amit látnunk kell ezzel kapcsolatban az az, hogy a szív szorosan hozzáköti magát a kincseihez. Hozzáláncolja magát a kincseihez, mert szereti őket. Azért, mert ebből táplálkozik, innen merít erőt. Innen meríti az önértékelését, a békességét, a biztonságát és az örömét az ember.

Ha jól megy a sport értékes ember vagyok. Ha okosabb vagyok a környezetben élőknel értékes vagyok. Az ember kincséhez odaköti a szívét azért, hogy boldog legyen, mert a szív reménysége a kincssel együtt él.

Bízom abban, hogy szeretek valakit, szerelmes vagyok belé, a vele töltött időtől leszek boldog. Ha rossz kedvem van, ő fog boldoggá tenni. A szív tehát szorosan hozzáköti magát a kincshez.

Most következzen néhány egyszerű segítő gondolat kincseink felismeréséhez. Az első: Mivel töltöd az idődet? Leszámítva a munkát meg az alvást, mi az amire a szabadidődet fordítod? Mi az, amit a szíved kedvtelésére csinálsz? Ott lesz a kincsed is!

Azután mi az, amin a gondolataid pörögnek? Hogyan lehetnék jobb benne? Hogyan tehetnék többet érte? Hogyan lehetnék többet vele? Ami az ember gondolatait leköti. Amiért hajlandó áldozatot hozni, amire azt mondja: Ezért érdemes felkelni. Ott lesznek a kincseid!

A tragikus nem is az, hogy a szív hozzáköti magát a kincseihez, hanem ami ebből következik. „Ahol a te kincsed ott lesz a szíved is.” Mit mondott Jézus a földi kincsekről? Azt, hogy elveszíthetőek. Azt, hogy mülékonyak.

Az emberi szív sorsközösséget vállal kincsével, ha a kincs odalesz, a szív is odalesz. Ha a kincs megsemmisül, a szív is összetörik. A szív sorsa ugyanaz, mint a kincseié.

Van egy volt élsportoló ismerősöm. Válogatott kézilabdás volt. Két éven belül három súlyos térd sérülést szenvedett. A harmadik után közölte vele az orvosa, hogy vége. Nincs tovább karrier, nincs tovább kézilabda.

Ez a férfi depressziós lett, mert nem csak a sport veszett oda, hanem vele a szíve, az önbecsülése is. Minden elveszett, mert mindent erre épített fel. A sport

HOL VAN A KINCSED?

volt életének, szívének a kincse. De odalett, mert a földi kincs elveszíthető és vele odalett a szív is.

Az Úr Isten kegyelme, hogy rátalált ez az ember Jézusra és ma egy boldog életet él. Bár sportolni sose fog úgy, de boldog, mert más kincset talált. Elveszíthetetlen, múlhatatlant.

Vannak más példák is. Amikor egy házasság megsínyli azt, hogy a gyereknevelésből állandó feszültség van, mert a gyermek nem olyan, mint amilyennek nevelni akarták. Nem úgy viselkedik, nem úgy gondolkodik, nem olyan az értékrendje. A két szülő között feszültséggé válik, hogy vajon kinek a hibája ez. Mert az ember keresi a hibát: kinek a hibája? Miért ilyen? Biztos te nem törődtél vele eleget. Mindig dolgoztál, nem voltál otthon.

Vagy a másik fele: elkényeztetted, mert nem tudtál szigorú lenni vele, odafigyelni rá. A te hibád! És pokol lesz belőle. A kincs odaveszik és közben az emberi szív kifosztott lesz, megalázott, boldogtalan.

Nyugdíjas ismerőseimet egyszer kirabolták. Ott volt az életük alatt összegyűjtött összes arany, ékszerek, aranyozott kis trófeák, egy élet kincsei és emlékei. Egyik nap megvoltak, a másik nap nincsenek meg.

Az ember egy vélt biztonságban éli életét és közben kincsei elveszíthetők. Utána felmérték, hogy mit vittek el, ott ültek kifosztottan, megalázottan, szegényen. És a szívük is összetört bele, mert a szív összeköti magát a kincsével. Ami a kincs sorsa, az a szív sorsa.

Milyen kincseink vannak? Milyen kincseket gyűjtünk? Milyen kincsektől várjuk a boldogságunkat, a biztonságunkat, a békességünket?

A legrosszabb az, hogy az ember a földi kincsekhez nagyon ragaszkodik. És csak akkor tudja elengedni őket, ha olyan mennyei kincset talál, amely értékeesebb a földi kincseinél, ami értékeesebb mindannál, amink van. Csak akkor tudunk megválni korábbi kincseinktől!

Elérkeztünk a harmadik kérdéshez: Hogyan gyűjthetnénk mennyei kincset?

Hogyan lehetne az életünk mennyei kincs birtokosa? A lekciónban felolvasott példázatokra térjünk most vissza. A mennyek országáról beszél mindkét példázat. Arról, hogy a mennyek országa mindennél nagyobb kincs, valódi gazdagság.

A férfi megtalálja a szántóföldben elásott kincset, elmegy, eladja mindenét, hogy megvegye azt a darab földet. Ugyanígy a kereskedő. Igazgyöngyöt keres. Talál egy értékes gyöngyöt, eladja mindenét, hogy megvegye azt.

Teljesen természetesen teszik, mert rájönnek arra, hogy amit találtak mindenüknél több, hogy az megéri. Megéri eladni korábbi kincseimet, mert több az, amit megtaláltam.

Az az érdekes, hogy ez a mindennél nagyobb érték az egyik példázatban el van rejtve a másikban pedig keresni kell, vagyis mindkét példázatban szó van arról, hogy az ember számára nem egyértelmű, hogy amit az Isten adni akar az értékeesebb mindennél. Az ember számára eleinte nem egyértelmű ez, de csak úgy lehet birtokosa ha meglátja Isten gazdagságának nagyságát, mert akkor el tudja engedni földi kincseimet.

Testvérek, a hívő ember se áltassa magát! Vizsgáljuk meg a szívünket mi is! Vajon hol vannak a mi kincseink? Mert az emberi szív mindig hajlamos arra, hogy földi kincsek adta boldogság után fusson. Tudniillik ilyen a természete a mi szívünknek. Egyszerűen könnyebb a földi kincsekben bízni. Könnyebb a sikertől, a karriertól, a vagyontól, a szépségtől, az egészségtől, az intellektustól, a tehetségtől vagy a szerelemtől várni a boldogságot. Annyival könnyebb ezekben bízni, mint amivel kevesebbet is érnek.

Ezek mind veszendő holmik, földi kincsek. Ne áltassuk magunkat velük! Jó ha megvannak az életünkben, de ha a szívünk ezekben látja gazdagságát, akkor mérhetetlen szegénységnek vagyunk kitéve.

Mi hát ez a mennyei kincs, és hogy lehetne a miénk? Hadd idézzek itt Pál apostol filippibeliekhez írott leveléből: „Ami nekem nyereség volt, kárnak ítélem Krisztusért. Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért.”

Pál a kincseiről önként lemond. Mik voltak ezek? A zsidó vallásos elit neveltetése, az, hogy farizeus volt, a vallásos buzgalma, mindezekről lemond. Ezekből táplálkozott a büszkesége, az identitástudata, a kiválasztottsága. Ezért tartotta magát sokaknál értékesebbnek. Ezért volt benne olyan hév, hogy tegye az Isten akaratát és le vadássa a keresztyéneket.

Azt mondja Pál: az Úr Jézus Krisztus megismerésének páratlan nagyságához képest ez semmit sem ér. Ez kár és szemét. Aztán hogyan folytatja? Ezt mondja: „és most is kárnak ítélem”.

Először kárnak ítélte a damaszkuszi úton és utána megint, amikor a Filippi levelet tíz-húsz évvel később írja, ráadásul börtönből. Az apostol már túl van jó néhány szolgálaton, sok küzdelmen, nehézségen, de ilyen körülmények között is azt mondja: ehhez a gazdagsághoz képest kár és szemét minden.

Páratlan nagysága van a Krisztus ismeretének, ez az ember egyetlen igazi kincse. A még nem hívőknek ezt kell megragadni hittel, akik pedig már hisznek az Úr Jézus Krisztusban, ebben a gazdagságban kell megmaradni.

Mit jelent tehát Krisztus ismerete? Azt, hogy az Ő kereszthalála által az Isten elfogadja a bűnös embert. Az ember szíve vágyik arra, hogy feltétel nélkül elfogadják. Vágyik arra, hogy szeressék akkor is, ha magáról sem hiszi el, hogy szerethető még. Az Úr Jézus Krisztus az, akinek a kereszthalálán keresztül az Isten bizonyítja, hogy így szereti az embert. Az Isten ellen lázadó bűnös ember nem érdemelné azt, hogy az Isten szeresse és elfogadja, de a golgotai kereszttől több, mint 2000 éve hirdeti azt, hogy Isten mégis megteszi ezt. Keresi a bűnös embert, hogy az megtérjen és éljen.

Ha valaki elfogadja az Úr Jézus érte történt váltságahalálát, annak nem kell többé bizonyítania, hogy értékes ember. Mert nem attól vagyunk értékesek, hogy jó a teljesítményünk, erkölcsösek vagyunk, sok a pénzünk, műveltek vagyunk, vagy a szorgalmunkért, vagy bármilyen egyéb erényünkért. Nem ettől lesz értékes egy ember. Hanem, hogy az Úr Jézus Krisztus halt meg érte váltságul. Azért lesz értékes egy ember, mert az emberré lett Isten adta az életét érte, hogy megmutassa, hogy értékes. Nem kell ennél nagyobb vagy más bizonyíték. Az emberi élet értéke az Úr Jézus Krisztus halálának az értékével egyenlő.

HOL VAN A KINCSED?

Isten az Ő fiának életével tette egyenértékűvé a te életedet. Ezért vagy értékes ember. Ha bármi más miatt gondolod, magad értékesnek gondold újra, mert mindazt elveszítheted. De aki azért tartja magát értékesnek, mert az Úr Jézus Krisztus meghalt érte, az mennyei kincset talált. Elveszíthetetlen, igaz mennyei kincset.

Akik az Úr Jézus megváltottai, azok mennyei állampolgárok. Azok birtokosai, örökösei az eljövendő és a jelenvaló országnak is. Azok az Atya kezében vannak, ahonnan senki sem ragadhatja ki őket, senki és semmilyen esemény. Azoknak a szíve biztos helyen van, biztosítva van.

Üdvbizonyosságuk is lehet. Tudhatják, hogy örök élet birtokosai, hogy vár rájuk a mennyei haza, történjék bármi itt a földi életben. Az ő jövőjük biztos, az ő kincsük biztos és bizonyos. Van ennél nagyobb létbiztonság? Adhat ilyen biztonságot egy ember szerelme, a gyerekek teljesítménye, a pénzügyi háttér. Adhat ilyen biztonságot? Testvérek, egészen biztosan nem.

Milyen kincseim vannak? Földi vagy mennyei kincseim vannak? Krisztus ismeretének páratlan gazdagsága az egyetlen kincs, amely képes megelégtíteni az emberi szívet, mert eleve úgy volt alkotva, hogy Istenben lelje meg a boldogságát. Lemondasz-e önként, először vagy újra minden kincsedről, ami nem Ő? Bár mondhatnád most együtt a 460. dicséret szavaival:

Amint vagyok, – vak és szegény,
Hogy kincset leljek benned én,
S derüljön éjszakámra fény:
– Fogadj el, Jézusom!

Ámen.

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk! Hálát adunk a te megújító igédért! Köszönjük, hogy igéd által tükröt tartottál nekünk! Hozzuk eléd szíveink állapotát, minden kívánságát és kincsét! Te tisztítsd meg a mi szívünket, formáld át indulatainkat, gondolatainkat is, hogy a te kincseidet lássuk nagynak és értékesnek. Hadd gazdagodjunk meg belőled! Könyörgünk, hogy te légy szívünk egyetlen igaz kincse!

Urunk! Hozzuk eléd gyászolóinkat is. Te légy vigasztalója a megtört szíveknek! Hozzuk eléd a Kárpátaljai magyarok helyzetét is. Uram könyörülj rajtuk! Add, hogy a háború véget érhessen!

Könyörgünk hazánkért és egyházadért is. Adj lelki ébredést a vezetőknek és a közembereknek egyaránt! Könyörgünk, adj mennyei látást, hogy a te kincseidet láthassuk értékesnek! Hadd gazdagodjunk mennyei kincsekkel, hogy másokat is gazdagíthassunk! Áldj meg minket, hogy áldássá lehessünk! A te szent fiad nevében hallgasd meg könyörgésünket!

Ámen.